

## Квіти краще куль

Я жила і навчалася в самому улюбленому, прекрасному і рідному місті – Донецьку.

Я не стану описувати хронологію подій, вона і так всім відома. Всі знають про численні мітинги, один з яких став кривавим, про захоплення будівлі ОДА, про розстановку блок-постів, про перші бої під Слов'янськом і подальшу тривалу війну.



Сталося те, що до сих пір не вкладається в голову - війна. Війна в 21 столітті, в Україні, в Донецьку !! Як? Навіщо? Я завжди казала про те, що в нашій країні війни не буде ніколи. Адже мені здавалося, що наші бабусі та дідусі, які пережили Велику Вітчизняну війну, своїми розповідями про воєнні роки, про те як було жахливо, боляче, про людські втрати (адже у нас в кожній родині є родичі, які загинули в цій війні) – назавжди дали розуміння того, що війна найгірший вибір для вирішення конфлікту.

Коли розвивалися події на Майдані, ми в Донецьку продовжували навчатися, гуляти і жити звичним життям. Я, та й напевно багато моїх однолітків, не розуміли що відбувається і навіщо все це потрібно, адже ми жили спокійно, дружньо, будували плани на майбутнє ... Але хтось десь вирішив, що нам потрібна війна і всі її наслідки.

Спостерігаючи за подіями, що відбуваються в Донецьку, я всім своїм еством не розуміла людей, які жадали крові та принижень і все, що відбувалось навколо, здавалося невдалим тривалим жартом.

А потім настав травень – місяць перемог, квітів і тепла. У самий звичайний день ми сиділи на лекції в університеті. Розмірено і монотонно проходила лекція, як раптом ми почули удари і незрозумілий гул. Ще ніхто нічого не встиг зрозуміти і я написала мамі СМС «Мам, що там по новинах? У нас тут щось відбувається». Відповідь прийшла негайно – «Яна, у вас бомблять аеропорт. Ти де? Передзвони». (Сама вона живе в Костянтинівці). Було здивування, неприйняття прочитаного і слідом за цим підтвердження від

викладачів. Нас відпустили по домівках, але залишатися в Донецьку було небезпечно і я разом з подругою поїхала до Костянтинівки на кілька днів.

Весь час розмови були тільки про аеропорт і ситуацію, що склалася. В Костянтинівці також було не спокійно – обстріли на околицях, рев пожежної сирени, звуки пострілів. Добре, що це відбувалось лише декілька днів, але гірко що сталося взагалі.

Що далі? Потрібно повертатися на навчання, всі сподіваються на стабілізацію ситуації. На жаль, цього не сталося.

Ми в екстреному порядку закрили сесію і я з подругами, по путівці від університету, поїхала до Бердянська. А вдома, 5-го липня, почався наступ українських військових та визволення окупованих міст області. Цього дня я не могла додзвонитися рідним і в голову приходили найжахливіші думки. Пізніше мені зателефонувала мама. Вона розповіла про те, що в цей день було дуже тихо на вулиці і тривожно на душі, адже припускали будь-який розвиток сценарію.

Повернувшись додому, до Костянтинівки, я читала новини з Донецька і плакала цілими днями. Я не хотіла приймати таку реальність.

Прийшла осінь... Треба щось вирішувати з навчанням (я тільки закінчила 3-й курс і перейшла на 4-й). Нам обіцяли, що заняття відновляться з жовтня, але з часом стало зрозуміло, що ситуація не покращиться і я прийняла рішення перевестися на навчання до Краматорська. Потрібно їхати в Донецьк забирати речі і ця поїздка виявилась похмурою і болючою. Я відчувала, що місто страждає, йому боляче, а людям в ньому небезпечно і жахливо. Тоді я не могла припустити, що то моя остання поїздка і до нинішнього часу я жодного разу не відвідаю Донецьк, тому що в серці жевріла надія на повернення.

Я продовжувала читати новини, стежити за розвитком подій і дуже багато плакала. Страшно усвідомлювати скільки людей загинуло в 80-десяти км від мого місцезнаходження, що у нас війна, що я більше не зможу повернутись до Донецька та невідомо коли побачу своїх друзів і знайомих. Період 2014 - 2015 років для мене пройшов як в тумані.

Але мені пощастило – я не потрапляла під обстріли. Коли в Краматорську 10 лютого 2015 року сталися трагічні події, я знаходилась в гуртожитку і чула лише незрозумілий гул. Через пів години прочитала новини про обстріл та загиблих і в який раз промовила «дякую», що мене це оминуло.

Я добре закінчила 4 курс в Краматорську і зрозуміла, що цей університет не став мені близьким. Потрібно повертатися в свій ВНЗ – «Донецький національний університет економіки та торгівлі ім. Туган -Барановського», не дивлячись на те, що його евакуювали до Кривого Рогу.

Вступні іспити до магістратури і я знову студентка мого рідного навчального закладу. В університеті я зустріла наших донецьких викладачів і декана, які розповіли про те, як вони переїжджали до Кривого Рогу, які труднощі зустріли на шляху і що більша частина викладачів або залишилася в

Донецьку, або звільнилася. Ми вчилися 1,5 роки і наш навчальний заклад відроджувався у нас на очах.

Я отримала червоний диплом і по волі обставин повернулася до Костянтинівки, де практично відразу подала документи на проходження конкурсу на вакантну посаду до державного архіву Донецької області. Після успішного складання тесту та співбесіди мої документи направили на перевірку. Довелося чекати відповіді майже півроку, але я рада що працюю в цій установі. Мені подобається колектив і робота зовсім не така, як я собі уявляла, а цікава і творча.

Так, ця війна не відібрала в мене нічого матеріального або когось із близьких, але вона вбила мене морально. Мені й досі не віриться у все те, що відбувається. Я лягаю спати з надією на те, що завтра я зможу спокійно поїхати в Донецьк, погуляти по всіх значимих місцях і вже нарешті повернутися до свого улюбленого та рідного міста.

Я не розумію ні цієї війни, ні війн в цілому. Бо ми, людство, повинні зрозуміти, що ресурси цієї синьої планети - це все що у нас є. І яка тоді різниця, хто володіє будь-яким шматочком нашої Землі, якщо одного разу ми знищимо її ядерним вибухом або витратимо життєво важливі запаси і остаточно вб'ємо всю природу в спробах довести свою уявну правоту.

І в кінці хочу процитувати Еллісон Краузе –  
**"Flowers are better than bullets" - "Квіти краще за кулі"**

Спеціаліст відділу  
використання інформації документів

Я.В. Сорокіна